

GŁOS POWSZECHNY
DO
ANTONIEGO EDWARDA ODYŃCA.

PRZEZ

Deotymę.

Dla naszój ziemi, to już nie nowina,
Że pieśń u Ciebie brzmi jak Alleluja:
W eterze hymnu, orli lot rozpina,
I pięciolistnym dramatem wybuja.

Lecz co z niedawna wieścią w naszój ziemi,
To, żeś poetą w niewiązanój mowie;
Ach! niewiązanój? Któż tę zgrozę powie,
Gdy się tak wiąże z sercami naszemi.

Listy z podróży (1) obiegły kraj cały,
Wszędzie witane, jak list przyjaciela;
Zdrowie z nich tryska, jak aromat z ziela,
Dowcip z nich puszcza niezatrute strzały.

Tam, staropolska jest owa prostota,
Co to jak kotek mruga filuternie;
Czasem wspomnienia zakwitną jak ciernie,
A na dnie serce ze szczerego złota.

I my wędrujem od modrego Niemna
Po Ren zielony: stoim na tém samém
Rozdrożu wrażeń, gdzie wróżka tajemna
Poezya, wiodła Edwarda z Adamem.

(1) Listy te drukowane są w *Kronice Rodzianój.*

Bo téż to była podróż nad podróżę.
Gdy dwaj lutniści, płomienni i młodzi,
W kwiatach doliny i w gruzach na górze
Śledzili drożyn, gdzie Duch dziejów chodzi.

Starszy, śpiewając szedł, i wyobraźnią
Między gwiazdami już widział swe trony;
I młodszy śpiewał, w niego zapatrzony,
Dwakroć poeta, pieśnią i przyjaźnią.

Bo to jest jedną z chwał twojego ducha.
Że zapomniawszy o wrodzonej dumie,
Pieśni swych braci jakby własnych słucha.
I chwałą drugich radować się umie.

To téż nikt głębiej nie znał Mickiewicza,
Nikt nas tak z jego nie zapoznał licem,
Ale te rysy rozpierzchłe są szkicem:
Ach! gdybyś zechciał zdjąć całość oblicza!

Już się głos jeden z ust wszystkich wymyka,
Woła o pełne kształty życiorysu;
Dotąd rzucałeś nam listki cyprysu:
Czemużbyś nie miał postawić pomnika?

Wiem, taka prośba, to wielka odwaga,
Lecz że wysłuchasz, więcej niż nadzieja;
Bo i od kogóż czarów się wymaga,
Jeśli nie od czarodzieja!

